

720.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
201	Kaszmiry prawdziwe i t. zw. francuskie oraz tkaniny, chustki i szarfy w rodzaju kaszmirowych z osnową wełnianą i wątkiem różnobarwnym wełnianym, albo różnobarwnym wełnianym i jedwabnym, również z domieszką bawełny.
203	Dywany wełniane lub półwełniane wszelkie. Materiały wełniane i półwełniane, wyrobione na wzór dywanów o wadze powyżej 1 klg. w 1 mtr. kw.
205 p. 1 a, b, p. 2 oraz uwaga o ile dotyczy tych punktów	Materje i wyroby dziane jedwabne i półjedwabne.
205 p. 5-a	Wyroby szmuklerskie, wyroby plecione jedwabne i półjedwabne.
206 p. 3	Wyroby firankowe (oprócz jedwabnych) z wyjątkiem towaru wymienionego w p. 1 i 2.
207	Koronki i hafty (cała pozycja).
208	Tkaniny i tiul nie węższe od 70 cm. haftowane z jednego brzegu o szerokości haftu najwyżej do 4 cm.
209 Uwaga 1.	Futra, ubiory futrzane i okrycia zszyte, lecz niepokryte tkaniną.
209 Uwaga 2.	Ubiory i okrycia podbite futrem.
209 Uwaga 3.	Odzież z podszewką jedwabną lub półjedwabną, objęta powyższymi punktami.
Uwagi ogólne do poz. 183—209	4. Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby z materiałów włóknistych.
	5. Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby obrębione.
	6. Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby przybrane.
210 pp. 1a, b; 4 i uwaga 2.	Kapelusze; czapki futrzane i z obramowaniem futrzaniem.
211 p. 1	Parasole, parasolki, laski z parasolami kryte tkaniną jedwabną i półjedwabne.
211 p 2a	Parasole, parasolki, laski z parasolami, kryte innymi tkaninami (oprócz jedwabiu i półjedwabiu) z pokryciem przybranem.
212 p. 1 oraz uwaga 1 o ile dotyczy tego punktu	Guziki i spinki z perłowej masy, szyldekretu, kości słoniowej i bursztynu.
213	Pióra ozdobne i sztuczne kwiaty.
214 p. 2	Sieczka szklana i paciorki i t. d. (cała pozycja z wyjątkiem punktu 1-go).
215 p. 1, 3, 4, 5, 6 a b c e	Wyroby galanteryjne toaletowe w całości lub rozbrane; zabawki dziecięce (cała pozycja z wyjątkiem punktów 2-go i 6-go d).

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 września 1925 r.

o ogłoszeniu ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym po uwzględnieniu zmian i uzupełnień wprowadzonych ustawami z dnia 13 maja 1925 r. i z dnia 20 lipca 1925 r.

Na zasadzie art. 26 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 85, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się załączony do niniejszego rozporządzenia tekst ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78, poz. 756) z nową numeracją artykułów po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień wprowadzonych ustawą z dnia 13 maja 1925 r. w przedmiocie odszkodowania dla robotników i pracowników przedsiębiorstw spirytusowych, którzy z powodu wprowadzenia monopolu spirytusowego stracili zajęcie (Dz. U. R. P. № 59, poz. 415) i ustawą z dnia 20 lipca 1925 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 85, poz. 580).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 17 września 1925 r. (poz. 720).

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o monopolu spirytusowym.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. 1) Zakup i sprzedaż spirytusu dla zużycia w granicach Państwa,
2) wyrób i sprzedaż czystych wódek, oraz 3) wyrób spirytusu z surowców, nie wymienionych w niniejszej ustawie, jest wyłącznym przywilejem (monopolem) Skarbu Państwa, poza wyjątkami, przewidzianymi w niniejszej ustawie.
Do wyrobu i oczyszczania spirytusu, do wyrobu drożdży, octu, wódek gatunkowych i likierów, oraz do sprzedaży wszelkich wódek potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

Produkcja, oczyszczanie, wywóz, przywóz i przewóz wszelkiego spirytusu i wyrobów z niego, służących do spożycia, odbywać się będzie stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Państwowy Monopol Spirytusowy posiada osobowość prawną.

Do wykonywania uprawnień, wyszczególnionych w art. 1 tworzy się Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.) podporządkowaną Ministrowi Skarbu, który określi jej ustrój wewnętrzny.

Na czele Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego stoi dyrektor.

Art. 3. Państwowy Monopol Spirytusowy przejmie wszelkie ruchomości i nieruchomości, któremi rozporządzał rządowy monopol spirytusowy rosyjski, oraz wszelkie inne urządzenia i naczynia, będące własnością Państwa, a służące do pomieszczenia i przewozu spirytusu, oraz majątek Państwa w spółce „Cysterny”.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego działa na zasadzie odrębnego preliminarza rocznego dochodów i rozchodów, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. W ramach tego preliminarza Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wykonywa wszelkie inwestycje, nie wyłączając budowli i nabywania nieruchomości. Preliminarz ten stanowi załącznik do budżetu państwowego. Do ogólnego budżetu państwowego wchodzi z tego preliminarza jedynie nadwyżka dochodów, względnie rozchodów.

Z końcem każdego roku kalendarzowego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zestawia bilans oraz rachunek zysków i strat wedle zasad księgowości handlowej.

Państwowy Monopol Spirytusowy jest obowiązany zatrudnić w swych zakładach przede wszystkim urzędników i robotników przedsiębiorstw, które zostały zamknięte wskutek wprowadzenia w życie przepisów niniejszej ustawy. O ile Państwowy Monopol Spirytusowy nie zatrudni wymienionych urzędników i robotników, natenczas winien im wypłacić odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznego normalnego zarobku, otrzymanego w sześciu ostatnich miesiącach przed zamknięciem zakładu. Do odszkodowania uprawnieni są tylko ci urzędnicy i robotnicy, którzy: a) pracowali w przedsiębiorstwach przemysłu spirytusowego co najmniej przez jeden rok, bezpośrednio przed zamknięciem przedsiębiorstwa; b) nie pobierali ogółem więcej, niż 600 zł. miesięcznie; c) są obywatelami polskimi. Nie mają prawa do odszkodowania ci urzędnicy i robotnicy, którzy nie przyjęli odpowiedniej pracy, ofiarowanej im w biurach lub zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego w dotychczasowym miejscu zamieszkania.

Jeden procent czystego dochodu monopolu spirytusowego przeznaczają się do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych na walkę z alkoholizmem, szpitale i schroniska dla alkoholików.

Art. 4. Przy Ministerstwie Skarbu tworzy się Państwową Radę Spirytusową, jako organ doradczy i opiniodawczy w sprawach, wymienionych w tej ustawie lub zleconych przez Ministra Skarbu.

Radzie przewodniczy Minister Skarbu lub wyznaczony przez niego zastępca. Rada składa się z 18 osób:

a) w jednej połowie — z wyznaczonych po trzech przez Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu, oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z pośród znawców produkcji spirytusu, rektyfikacji i fabrykacji wódek oraz eksportu i wewnętrznego handlu spirytusem;

b) w drugiej połowie — z przedstawicieli producentów spirytusu, rektyfikatorów i fabrykantów wódek, z eksporterów i handlujących oraz techników gorzelnicznych na wniosek dotyczących organizacji, powołanych przez Ministra Skarbu w sposób, określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej jednej i drugiej grupy będą powołani przy równomiernym uwzględnieniu tak wszystkich dzielnic Polski, jako też wspomnianych zawodów gospodarczych z tym zastrzeżeniem, że z liczby dziewięciu przedstawicieli drugiej grupy przypada czterech na przedstawicieli gorzelni rolniczych, jeden na przedstawicieli gorzelni przemysłowych, jeden na przedstawicieli rafinerii, jeden na przedstawicieli fabryk wódek, jeden na przedstawicieli eksportu i handlu i jeden na przedstawicieli techników gorzelnicznych.

Państwową Radę Spirytusową zwołuje Minister Skarbu w miarę potrzeby.

Minister Skarbu winien zwołać Radę w ciągu dwóch tygodni na żądanie co najmniej 9 członków Rady. Żądanie powinno być wniesione na piśmie i zawierać wyszczególnienie spraw, które mają być przedmiotem obrad.

Art. 5. W ciągu miesiąca listopada każdego roku Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ustali wysokość swego zapotrzebowania na następną kampanię gorzelniczną i poda ją do publicznej wiadomości.

Ilość tę Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zakupuje, a przedsiębiorcy gorzelni winni dostarczyć po monopolowej cenie nabycia, ustanowionej przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej (art. 10) franco najbliższa stacja towarowa kolei żelaznej lub przystań. Odbiór spirytusu przez władze skarbowe następuje w rektyfikacji.

Nadwyżkę spirytusu, przekraczającą wewnętrzne zapotrzebowanie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, zwalnia Minister Skarbu do wywozu zagranicę spółdzielczym organizacjom, działającym na podstawie statutu, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uprawniona jest do zwolnienia producentowi potrzebnej ilości spirytusu skażonego dla celów przemysłowych własnego gospodarstwa. Ilość tę zalicza się na kontyngent zakupu. Koszty skażenia ponosi w tym wypadku producent.

Art. 6. W ciągu miesiąca lutego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadamia każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu następnej kampanii gorzelnicznej, i poda przypuszczalne terminy odbioru.

Art. 7. Odprawy spirytusu z gorzelni i rektyfikacji dokonywa władza skarbowa stosownie do przepisów wydanych przez Ministra Skarbu.

Art. 8. Odstawy spirytusu z gorzelni do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najbliższej przystani, uskutecznia przedsiębiorca gorzelni własnym kosztem w naczyniach metalowych.

O ile Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zażąda odstawienia spirytusu do innego miejsca, aniżeli do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najbliższej przystani, natenczas poniesie ona ewentualną różnicę kosztów przewozu według taryfy, ustanawianej corocznie przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej.

Jeżeli gorzelnia nie posiada własnych, do transportu spirytusu zdalnych naczyń metalowych, może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na żądanie gorzelni dostarczyć na czas beczek metalowych do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej. Gorzelnia jest zobowiązana własnym kosztem zwieźć beczki te do gorzelni.

Za używanie beczek skarbowych Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego pobierać będzie opłaty według ustanowionej przez nią taryfy, z doliczeniem kosztu frachtu kolejowego przewozu tych beczek do najbliższego składu. Natomiast zapłaci ona gorzelni odpowiednie wynagrodzenie za użycie jej naczyń do transportu kolejowego według specjalnej taryfy.

Koszt przewozu kolejowego ponosi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Art. 9. Wysokość dopuszczalnych zaników przy magazynowaniu tak w gorzelniach jak i w innych składach i podczas transportu spirytusu ustanawia Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. Za zaniki (ubytki) nieusprawiedliwione lub przekraczające dozwolone normy magazynowe odpowiadają: przedsiębiorca, oraz zarządzający gorzelnia, względnie rektyfikacją lub składem, do podwójnej wysokości monopolowej ceny sprzedaży wyznaczonej za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Władza skarbową II instancji zwolni przedsiębiorcę od uiszczenia należności, w ustępie poprzednim określonych, jeśli ubytki powstały:

- 1) do chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani—skutkiem siły wyższej;
- 2) od chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani—skutkiem siły wyższej lub skutkiem wypadków, niespowodowanych bądź to przez działanie, bądź też przez zaniechanie działania, przedsiębiorcy lub jego pracowników.

Zaistnienie powyższych wypadków, zwalniających przedsiębiorcę od odpowiedzialności za ubytki, winien przedsiębiorca udowodnić.

Art. 10. 1) Monopolowa cena nabycia spirytusu składa się:

- a) z podstawowej ceny monopolowej;
- b) z dodatku lub potrącenia zależnie od wysokości odpędu.

- 2) W listopadzie każdego roku ustala Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej podstawową cenę monopolową za spirytus, który będzie dostarczony do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w ciągu bieżącej kampanji.
- 3) Cenę spirytusu ustala się za 1 hektolitr 100% alkoholu. Należność wypłaca się dostawcom w ciągu 14 dni po uskutecznieniu dostawy.
- 4) Podstawowa cena monopolowa winna być dla każdego województwa oddzielnie wypośredkowana i tak obliczona, aby pokrywała przeciętne koszty produkcji spirytusu dobrze prowadzonej gorzelni rolniczej, wypalającej w ciągu kampanji 700 hl. 100% spirytusu z ziemniaków, przyczem wywar powinien pozostać gorzelni za darmo.
- 5) Minister Skarbu oznaczy po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej do dnia 1 lipca każdego roku wysokość i terminy przedpłaty, którą może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wypłacić za odpowiednim zabezpieczeniem przedsiębiorcy gorzelni na rachunek jego należności za produkty przyszej kampanji.

Art. 11. Przy gorzelniach rolniczych dolicza się do ceny podstawowej lub też się z niej potrąca, zależnie od wysokości naznaczonego dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego kontyngentu zakupu spirytusu:

	do 300 hl.	— 15% dodatku
od 301	400	— 12% „
„ 401	600	— 8% „
„ 601	800	— bez dodatku i potrącenia
„ 801	1000	— 4% potrącenia
„ 1001	1300	— 6% potrącenia
ponad 1300 hl.		— 10% „

Jeżeli wskutek stosowania niższego procentu dodatku, względnie wyższego procentu potrącenia, suma należna za większą ilość spirytusu byłaby niższa od sumy, należnej za mniejszą ilość, natenczas należy wypłacić najwyższą sumę, jaka wypadnie z obliczenia mniejszej ilości spirytusu.

Do gorzelni przemysłowych stosuje się bez względu na ilość wyrobionego spirytusu wyłącznie potrącenia, obniżające o 17^{1/2}% cenę podstawową, ustaloną dla gorzelni rolniczych. Jeżeli gorzelnie przemysłowe nie zużytkowują całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

Cena za spirytus z gorzelni drożdżowych, który zakupuje w całości Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, wynosi o 20% mniej niż podstawowa cena monopolowa za spirytus rolniczy, przyczem zastosowują się dodatki i potrącenia, przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Oczyszczanie spirytusu.

Art. 12. Oczyszczanie (rektyfikowanie, rafinowanie) spirytusu odbywa się:

- a) w rektyfikacjach,
- b) w oddziałach rektyfikacyjnych fabryk wódek i gorzeń.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej warunki rektyfikacji i magazynowania w zakładach prywatnych, wykonywujących zamówienia Skarbu, tudzież ustali zasady, na jakich ma się odbywać oczyszczanie spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę.

Wynagrodzenie za oczyszczanie i magazynowanie spirytusu ustalone zostanie bądź na podstawie dobrowolnej umowy pomiędzy Dyrekcją Państwowego Monopoliu Spirytusowego, a właścicielami rektyfikacji, bądź też w drodze publicznego przetargu.

Art. 13. Przedsiębiorca rektyfikacji odpowiada za przyjęty do oczyszczenia spirytus monopolowy. Za nieusprawiedliwione zaniki (ubytki) przy oczyszczaniu i magazynowaniu obowiązany jest przedsiębiorca rektyfikacji zapłacić Skarbowi Państwa obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku podwójną monopolową cenę sprzedażną, wyznaczoną za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Art. 14. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej:

- 1) najwyższy procent zaniku spirytusu przy oczyszczaniu;
- 2) najwyższy procent odpadków, które można przeznaczyć do zniszczenia;
- 3) sposoby zbierania odpadków, oraz środki niezbędne w celu zapobieżenia przedstawieniu innych produktów, nie podlegających opodatkowaniu, w miejsce odpadków od rektyfikacji;
- 4) sposoby badania gatunków odpadków i określenia ilości zawartych w nich procentów czystego spirytusu w celu zwolnienia ich od opłaty skarbowej;
- 5) sposób niszczenia odpadków i niezbędne przytem formalności.

Fabrykacja wódek.

Art. 15. Wódki dzieli się na:

- a) czyste, stanowiące czysty alkohol etylowy, rozcieńczony wodą bez jakichkolwiek innych dodatków;
- b) gatunkowe, stanowiące wodny roztwór alkoholu etylowego z dodaniem nalewu na owoce, trawy lub korzenie, albo też z dodaniem destylatu lub derywatu, oraz cukru, lub esencji aromatycznej.

Pod nazwę wódek gatunkowych podciąga się również likiery, wódki pędzone z owoców, rumy, araki, koniaki, armaniaki i t. p.

Spirytus pędzony z owoców uważany jest za wódkę gatunkową i podlega zwiększonej o 25% opłacie skarbowej.

Art. 16. Wyrób czystych wódek prowadzić może wyłącznie Dyrekcja Państwowego Monopoliu Spirytusowego.

Wyrób wszelkich innych wódek (art. 15 b), jak również soków, zawierających alkohol i morsów, dozwolony jest jedynie na podstawie otrzymanej koncesji.

Fabryki wódek nie opłacają dodatkowego patentu za wyrób soków, zawierających alkohol, ani za wyrób morsów.

Art. 17. Minister Skarbu określi w ramach obowiązujących ustaw, jaką maksymalną i minimalną zawartość alkoholu posiadać winny wyroby wódczane, puszczane w obrót handlowy tak przez Dyrekcję Państwowego Monopoliu Spirytusowego, jak i przez przedsiębiorców prywatnych.

Art. 18. Fabryki wódek, które po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy będą nieczynne dłużej niż rok, nie zmuszone do tego siłą wyższą, tracą koncesję.

Art. 19. Minister Skarbu wyda przepisy o sposobie wykonywania kontroli nad przemysłem wódczanym.

Sprzedaż spirytusu i monopolowych wyrobów wódczanych.

Art. 20. Dyrekcja Państwowego Monopoliu Spirytusowego sprzedaje spirytus i czyste wódki monopolowe bądź we własnych składach i sklepach, bądź w koncesjonowanych sklepach prywatnych, wymienionych w art. 76.

Art. 21. Minister Skarbu określa corocznie:

- 1) sprzedażną cenę detaliczną czystych wódek monopolowych, jednolicie ustaloną dla całego Państwa;
- 2) sprzedażną cenę hurtową czystych wódek monopolowych;
- 3) opłatę skarbową, określoną od jednego hektolitra 100% spirytusu i pobieraną od całej ilości spirytusu, zużytego w granicach Państwa.

Od opłaty skarbowej jest zwolniony spirytus używany do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych.

Sprzedażna cena hurtowa czystych wódek monopolowych Dyrekcji Państwowego Monopoliu Spirytusowego składa się:

- a) z opłaty skarbowej od spirytusu;
- b) z ceny kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;
- c) z kosztów wyrobu czystych wódek oraz kosztów handlowych i administracyjnych Dyrekcji Państwowego Monopoliu Spirytusowego.

Opłatą skarbową od spirytusu objęta będzie suma 1 zł. od 1 litra 100% spirytusu, zastępująca dotychczasowe dodatki na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego, przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747), oraz przewidziany w art. 25 tejże samej ustawy osobny podatek wojewódzki.

Z kwoty 1 zł. przypadnie 80 gr. na udział związków komunalnych, a 20 gr. wzamian osobnego podatku wojewódzkiego.

Odnośnie do rozdziału i wypłaty udziału związkom komunalnym obowiązują postanowienia art. 10, 25 i 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, za podstawę zaś do rozdziału wpływów, przypadających na

rzecz wojewódzkiego samorządu, przyjmuje się liczbę ludności według ostatniego urzędowego spisu ludności.

Dalsze opodatkowanie spirytusu i wyrobów z niego na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego jest niedopuszczalne.

Cenę kosztów własnych spirytusu oczyszczonego określać będzie corocznie Minister Skarbu jednolicie dla całego Państwa przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakupu spirytusu surowego, oczyszczania oraz odpowiedniej części kosztów administracyjnych i handlowych.

Art. 22. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego sprzedawać będzie spirytus:

- 1) oczyszczony na cele lecznicze, naukowe i domowe po cenie, ustalonej dla detalicznej sprzedaży czystych wódek monopolowych, a przeliczonej na 100% spirytusu;
- 2) oczyszczony fabrykantom wódek gatunkowych po cenie o 25% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;
- 3) oczyszczony fabrykantom wódek czystych w okresie przejściowym na terenach, nie objętych zupełnym monopolem, po cenie o 10% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;
- 4) skażony do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych po cenach, których wysokość oznacza po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej Minister Skarbu. Ceny te mogą być niższe od kosztów własnych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może obniżyć ceny na spirytus nieskażony lub skażony, a przeznaczony do wyrobu octu, sztucznego jedwabiu, lekarstw, kosmetyków, esencji, eterów, cukierków i t. p. celów przemysłowych. Zakłady, chcące otrzymać spirytus nieskażony lub skażony, podlegają przepisanej przez Ministra Skarbu kontroli.

Minister Skarbu oznacza sumę, jaką z dochodów Państwowego Monopolu Spirytusowego przekazywać się będzie corocznie na subwencje dla szpitali, klinik, zakładów leczniczych, naukowych i innych, zużywających nieskażony spirytus do celów leczniczych, tytułem częściowego zwrotu kosztów nabycia.

Art. 23. Sprzedaż detaliczna czystych wódek monopolowych po cenach wyższych od ustalonych przez Ministra Skarbu jest zakazana.

Cena wódek czystych wyrabianych w okręgu nieobjętym zupełnym monopolem, nie może przenosić sprzedażnej ceny detalicznej czystych wódek monopolowych więcej niż o 10%.

Art. 24. Na wniosek kupującego może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego za należytem zabezpieczeniem odroczyć zapłatę części należności, przypadającej za sprzedany spirytus.

Art. 25. Spirytus sprzedany na cele naukowe, domowe lub lecznicze, nie może być zużyty w fabrykach wódek.

Art. 26. Czyste wódki monopolowe sprzedawane będą w opakowaniu, wskazującym ich pochodzenie, cenę jednostki w detalu, gatunek, ilość i wartość alkoholu 100%. Zabrania się sprzedaży w naczyniach o pojemności mniejszej niż 1/5 litra.

Art. 27. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może odmówić sprzedaży swych wyrobów tym osobom, które dwukrotnie karane były za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy lub ustawy o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 35, poz. 299).

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może otwierać własne sklepy sprzedaży swoich wyrobów bez osobnej koncesji.

Art. 28. Zakazuje się sprzedawcom:

- 1) sprzedawać spirytus i czyste wódki monopolowe w innych opakowaniach lub naczyniach, jak w dostarczonych przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego;
- 2) zmieniać zawartość alkoholu, smak lub wygląd czystych wódek monopolowych, mieszać poszczególne gatunki ze sobą lub innymi wyrobami, z wyjątkiem, jeżeli kupujący wyraźnie tego zażąda dla natychmiastowego spożycia na miejscu;
- 3) odrywać, uszkadzać lub zmieniać opaski, znajdujące się na butelkach z wyrobami monopolowymi przed odkorkowaniem;
- 4) zezwalać na picie w miejscu sprzedaży czystych wódek monopolowych lub innych, zawierających alkohol, jeżeli sprzedawca nie posiada koncesji na wyszynk.

Art. 29. Wszelkie należności Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego korzystają z tych samych przywilejów co podatki i opłaty publiczne.

Obrót z zagranicą.

Art. 30. Spirytus i wszelkie wyroby ze spirytusu, przywożone z zagranicy lub obszarów, na które niniejsza ustawa się rozciąga, podlegają opłacie na rzecz Skarbu Państwa w wysokości, określonej przez Ministra Skarbu, nie niższej jednak od opłat, przewidzianych w art. 21 i 22 przy sprzedaży spirytusu w granicach Państwa.

Przywóz z zagranicy spirytusu i napojów, wyrabianych ze spirytusu, dozwolony jest tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 31. Opłata, ciążąca na towarze, powinna być uiszczona przy wprowadzeniu towaru w obręb Państwa.

Minister Skarbu oznaczy władze skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tej opłaty.

Art. 32. Spirytus, zwolniony do wywozu zagranicę, można przechowywać w koncesjonowanych przez Ministra Skarbu wolnych składach. Minister Skarbu może również zezwolić na utworzenie wolnych składów eksportowych dla wyrobów wódczanych.

Eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe zwrócona zostanie po wywozie zagranicę (względnie po złożeniu tych wyrobów do wolnego składu eksportowego) różnica między ceną zakupu spirytusu na wyprodukowanie wyrobów powyższych celem zużycia ich w kraju i ceną kosztów własnych, określoną w myśl ostatniego ustępu art. 21 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 roku.

Minister Skarbu może eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe zezwolić pod warunkami, przez siebie ustalonymi, na wolny zakup spirytusu eksportowego w kraju:

- 1) w ilości, jaką eksportujący zobowiąże się wywieźć zagranicę, lub
- 2) w takiej ilości, jaką wywiózł już zagranicę, względnie złożył do wolnego składu eksportowego, jeżeli zapłacił za te ilości spirytusu cenę monopolową, wyznaczoną na spirytus do produkcji danych wyrobów dla zużycia w kraju.

Ilość spirytusu, otrzymana na mocy postanowień punktu 2 poprzedniego ustępu, winna być przerobiona na taki produkt, jaki został wyeksportowany (względnie złożony do wolnych składów eksportowych) i puszczony w obieg na zużycie w kraju w myśl obowiązujących przepisów, o ile Minister Skarbu w poszczególnych wypadkach nie zezwoli na przeróbkę spirytusu na inne cele.

CZĘŚĆ DRUGA.

Gorzelnie, regulowanie produkcji i przerobu spirytusu.

I. O gorzelniach.

Art. 33. Wyrób (odpęd) spirytusu dozwolony jest wyłącznie w gorzelniach, pracujących na mocy dotychczas obowiązujących ustaw, a o ile chodzi o gorzelnie nowe koncesjonowanych przez Ministra Skarbu.

Gorzelnie dzielą się na rolnicze i przemysłowe.

Art. 34. Gorzelnia ma charakter rolniczy, jeżeli pędzi spirytus wyłącznie z ziemniaków, jako produktu podstawowego, i zboża na słód, wywar zaś w całości zużywa w gospodarstwach rolnych, a uzyskanym obornikiem zasila rolę.

Najwyższy odpęd roczny gorzelnii rolniczej nie może przenosić 1600 hl.

Art. 35. Gorzelnia, która bez ewentualnego dodatkowego zezwolenia Ministra Skarbu nie dopełnia warunków art. 34 traci charakter rolniczej i produkcja jej w danej kampanji od chwili niedopełnienia warunków art. 34 będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelnii przemysłowych nie uzyskuje jednak tem samem na przyszłość praw gorzelnii przemysłowej.

W razie niemożności stwierdzenia chwili, w której nastąpiło niedopełnienie warunków art. 34, cała produkcja danej kampanji będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelnii przemysłowych.

Powyższe skutki następują również, jeżeli gorzelnia:

- 1) bez zezwolenia Ministra Skarbu przerabia inne surowce, niż ziemniaki i zboże na słód;
- 2) zostanie wydzierżawiona osobie, która równocześnie nie wydzierżawiła co najmniej $\frac{3}{4}$ obszaru rolnego, o ile obszar ten był dla gorzelnii tytułem do uzyskania prawa odpędu;
- 3) wyrabia spirytus na rachunek i ryzyko innych osób, aniżeli właściciela lub dzierżawcy majątku i gorzelnii, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 51 ust. 2.

Gorzelnie odzyskują z następną kampanją charakter rolniczy, utracony w myśl punktów 2 i 3, jeżeli odpadną okoliczności, które w myśl powołanych punktów utratę spowodowały.

Art. 36. Gorzelnie udziałowe posiadają charakter rolniczy tylko wtenczas, jeżeli przerobione ziemniaki i zboże na słód pochodzą co najmniej w $\frac{2}{3}$ z gospodarstw rolnych udziałowców i jeżeli wywar zużywany będzie w gospodarstwach rolnych.

Minister Skarbu może w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, warunki wymienione złągodzić.

Minister Skarbu ustali zasady organizacji udziałowych stowarzyszeń dla prowadzenia gorzelnii rolniczych.

Art. 37. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych na określony czas zezwolić na pędzenie spirytusu w gorzelniach rolniczych z innych surowców, jak z ziemniaków i zboża na słód, określając jednocześnie, o ile pędzenie z innych surowców wpływa na zmianę ceny, wpłaconej przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus danej gorzelnii.

Art. 38. Wszystkie inne gorzelnie, które nie odpowiadają przepisom art. 34, lub które wskutek zastosowania art. 35 utraciły charakter rolniczy, tudzież gorzelnie, wyrabiające drożdże lub pędzące spirytus z owoców — zalicza się do gorzelnii przemysłowych.

Art. 39. Gorzelnie przemysłowe, pędzące melasę, które do lat 5 od wejścia w życie niniejszej ustawy nie przerobią całego wywaru na potaż, ulegną zamknięciu. Postanowienie to nie dotyczy gorzelnii drożdżowych i owocowych.

Art. 40. Odpędzanie spirytusu ze zboża, jako podstawowego produktu, bez specjalnego zezwolenia Ministra jest zakazane.

Art. 41. Do postawienia nowej gorzelnii potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu. Zezwolenia takiego Minister Skarbu udziela lub odmawia po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej i po porozumieniu się z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Minister Skarbu winien odmówić zezwolenia na odbudowę zniszczonych, jak i budowę nowych gorzelnii w miejscowościach, nadających się ze względu na glebę i stosunki komunikacyjne do uprawy i zbytu.

buraków cukrowych, jak również może odmówić takiego pozwolenia dla miejscowości mających łatwość zbytu ziemniaków wobec bliskości większych miast i centrów przemysłowych, lub zakładów, przerabiających ziemniaki.

Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczać będzie co trzy lata, ile nowych gorzelnii rolniczych w następnym okresie trzechletnim może powstać w każdym województwie. Przepisowi temu nie podlegają gorzelnie budowane przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu nie może odmówić w okresie do 31 grudnia 1929 r. zezwolenia na odbudowę gorzelnii, wskutek wojny zniszczonej, o ile starający się o koncesję nie był karany za przekroczenie ustaw o produkcji lub handlu alkoholem po 1 stycznia 1919 roku.

Gorzelnie, zniszczone bez winy właściciela po wejściu w życie niniejszej ustawy, mogą być w ciągu trzech lat odbudowane bez osobnej na to koncesji.

Art. 42. Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczy najmniejsze i największe rozmiary, jakie nowe gorzelnie posiadać mogą.

Art. 43. Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winno odpowiadać urządzenie mających się wybudować gorzelnii, oraz wyda przepisy, ażeby każda istniejąca gorzelnia odpowiadała wymogom technicznym, higienicznym i bezpieczeństwa pracy oraz warunkom należytej kontroli skarbowej.

Nowa gorzelnia winna być przed uruchomieniem poddana oględzinom przez komisję, której skład ustali Minister Skarbu.

Z czynności swoich komisja ta spisze protokół w obecności właściciela gorzelnii lub jego pełnomocnika, ustalając stan gorzelnii i warunki jej uruchomienia według przepisów rozporządzeń wykonawczych, które wyda Minister Skarbu.

Art. 44. Corocznie przed uruchomieniem gorzelnii specjalne komisje władz skarbowych I instancji przeprowadzą w myśl przepisów wykonawczych, przez Ministra Skarbu wydanych, weryfikację urządzeń gorzelnii w obecności przedsiębiorcy gorzelnii lub jego pełnomocnika.

Art. 45. Właściciel gorzelnii własnym kosztem kupuje, ustawia i naprawia pod nadzorem władzy skarbowej aparaty kontrolne, uznane przez Ministra Skarbu. Gorzelnie, które posiadają kontrolne aparaty, będące własnością Skarbu Państwa, winny najpóźniej do 1 października 1927 r. zapłacić należność za nie do Kasy Państwowej. Wysokość należności oznaczy Minister Skarbu. Po uiszczeniu należności aparaty przechodzą na własność właściciela gorzelnii.

Art. 46. Aparatów odpędowych i przyrządów kontrolnych nie wolno przestawiać, zmieniać, naprawiać, ani podejmować przy nich jakichkolwiek czynności bez uprzedniego zezwolenia właściwej władzy skarbowej.

W razie zajścia przeszkody w prawidłowym działaniu kontrolnego przyrządu mierniczego lub

uszkodzenia przyrządu odpędowego należy natychmiast donieść o tem władzy skarbowej I instancji listem poleconym i telegraficznie za recepisem.

Takie same doniesienia należy wystosować również w razie zajścia wypadku, skutkiem którego spirytus zmagazynowany uległ zniszczeniu.

Art. 47. Przedsiębiorca gorzelnii obowiązany jest, jeżeli sam nie kieruje gorzelnią, naznaczyć upelnomocnionego zastępcę do kierownictwa, a ponadto technika gorzelnianego, który winien posiadać zezwolenie władzy skarbowej na prowadzenie gorzelnii.

Art. 48. Minister Skarbu wyda po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej rozporządzenia w sprawie przeprowadzenia nadzoru urządzeń technicznych gorzelnii i oczyszczania surowców, okresu pędzenia spirytusu, mocy spirytusu, transportu, magazynowania i oczyszczania spirytusu przez gorzelnie posiadające aparaty rektyfikacyjne, ksiąg gorzelnicznych i t.p.

II. Wysokość odpędu spirytusu.

Art. 49. Celem dostosowania produkcji spirytusu do pojemności rynku zbytu wyznacza się co trzy lata dla całego Państwa i dla każdej gorzelnii wysokość prawa odpędu.

Na pierwszy okres wyznacza się ilość ogólnego odpędu w Państwie na 1.500.000 hl. 100% spirytusu, z czego rezerwuje się 20% dla nowych i odbudowujących się gorzelnii. W pozostałej reszcie uczestniczyć będą gorzelnie przemysłowe w 8%, a gorzelnie rolnicze w 92%. Na następne trzeciecia Minister Skarbu ustalać będzie po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wysokość prawa odpędu dla całego Państwa, utrzymując wymieniony wyżej stosunek rozdziału pomiędzy gorzelnie przemysłowe a rolnicze.

W granicach ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu dokona po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wymiaru odpędu pomiędzy poszczególne województwa. W obrębie każdego województwa przeprowadzi izba skarbowa podział odpędu pomiędzy uprawnionych do odpędu, trzymając się następujących zasad:

Przy wyznaczaniu wysokości odpędu dla gorzelnii rolniczych należy uwzględnić dla każdego gospodarstwa, połączonego z gorzelnią, obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przy czem łąki i pastwiska mają być uwzględniane do maksymalnej wysokości 30% ziemi ornej, rozmiary gorzelnii, wysokość przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu, rzeczywisty odpęd gorzelnii w ostatnich trzech kampanjach, jakość gleby, stosunki komunikacyjne, położenie w stosunku do większych miast lub ośrodków przemysłowych, rozwój przemysłu cukrowniczego i krochmalnianego.

Przy gorzelniach przemysłowych uwzględniać należy sposób racjonalnego zużytkowania wywaru, rozmiar gorzelnii i faktyczny odpęd w ciągu ostatnich trzech lat.

Gorzelnie przemysłowe, połączone z zakładami, w których przerabia się spirytus własnego odpędu na inne produkty, niż napoje spirytusowe, otrzymać

mogą na prośbę takie prawo odpędu, które pokryje całkowite zapotrzebowanie tych zakładów na wymienione cele. Prawo odpędu spirytusu dla drożdżowni uzależnia się od wysokości produkcji drożdży. Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej ustali stosunek wysokości odpędu spirytusu do wysokości produkcji drożdży.

O wymiarze odpędu ma być zawiadomiony poszczególny przedsiębiorca gorzelnia nie później jak 31 grudnia roku poprzedzającego dane trzecie.

Przeciwko wymiarowi, dokonany przez Izbę skarbową, może uprawniony w ciągu sześciu tygodni od daty doręczenia wymiaru wnieść odwołanie w odnośnej izbie skarbowej do Ministra Skarbu, który sprawę ostatecznie rozstrzyga.

Art. 50. Prawo do przydziału odpędu z rezerwy odpędowej mają przedewszystkiem te gorzelnie rolnicze, które po 1 sierpnia 1914 r. zostały wskutek wojny zniszczone. Po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prawo to wygasa bez jakiegokolwiek odszkodowania, jeżeli uprawniony nie wystawił własnej gorzelnia, na którą odnośne prawo przechodzi.

Minister Skarbu ma prawo na należycie umotywowany wniosek interesowanych prawo odpędu odpowiednio podwyższyć. Te ewentualne podwyżki prawa odpędu będą się mieścić w granicach rezerw odpędowych, bez naruszenia jednak praw nowych gorzelnia do przydziału wysokości odpędu.

Art. 51. Gorzelnie rolnicze, które powstaną po rozdziale odpędu, otrzymają wysokość odpędu z rezerwy odpędowych, wysokość ta będzie ustalona zgodnie z zasadami, wymienionymi w art. 49.

Minister Skarbu może właścicielom gorzelnia, które po dniu 1 sierpnia 1914 r. uległy zniszczeniu, i które nie zostały do chwili ogłoszenia niniejszej ustawy odbudowane, przydzielić połowę wysokości prawa odpędu, który należałby im się według norm, ustalonych w art. 49; to prawo odpędu otrzymujący mogą przenieść na gorzelnia, należąca do innego właściciela, i położoną w promieniu nie dłuższym, jak 15 klm. pod warunkiem, że przerobią w tej gorzelnia ze swojego gospodarstwa ilość ziemniaków, potrzebną dla wykorzystania dodatkowego prawa odpędu. Prawo to wygasa z dniem 1 czerwca 1930 r.

Art. 52. Z pośród gorzelnia przemysłowych należy wydzielić gorzelnia, przerabiające owoce i odpadki z nich na spirytus. Każdemu z tych zakładów należy przydzielić na wniosek prawo odpędu 75 hl. 100% spirytusu. Następnie wydziela się ilość potrzebną dla zaspokojenia produkcji gorzelnia drożdżowych.

Pozostała część odpędu, określonego w art. 49 ust. 2 dla gorzelnia przemysłowych, dzieli się, stosując odpowiednio przepisy art. 49. i 51 na resztę gorzelnia przemysłowych.

Art. 53. Prawo odpędu wygasa, jeżeli:

- 1) gorzelnia bez uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu przeniesiona zostanie na inne miejsce;

- 2) używa do wyrobu spirytusu innych surowców aniżeli tych, jakie Minister dopuści;
- 3) gorzelnia, nie wyrebiająca dotąd drożdży, przechodzi na fabrykację drożdży bez zezwolenia Ministra Skarbu;
- 4) gorzelnia w ciągu trzech następujących po sobie lat będzie nieczynna;
- 5) nie dostarczy oznaczonej ilości spirytusu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z wyjątkiem, gdy to niedostarczenie nastąpiło z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorcy gorzelnia, lub skutkiem nieuruchomienia gorzelnia, o ile przedsiębiorca gorzelnia uwiadomi Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego przed 1 listopada o niemożności uruchomienia;
- 6) została zlikwidowana przy parcelacji; o ile przy parcelacji majątku nowonabywcy utrzymają gorzelnia z zamiarem dalszego jej prowadzenia, tworząc w tym celu spółkę, natenczas dotychczasowe prawo odpędu zostaje nienaruszone;
- 7) właściciel gorzelnia sam z prawa odpędu zrezygnuje.

Art. 54. Jeżeli gorzelnia rolnicza stanie się przemysłową, lub odwrotnie, otrzymuje prawo odpędu z kontyngentu przemysłowego lub odwrotnie.

Art. 55. Właściciel dwóch lub więcej gorzelnia rolniczych może za zezwoleniem Ministra Skarbu przenieść prawo odpędu jednej gorzelnia na druga, położoną w promieniu nie większym jak 30 klm.

Art. 56. Jeżeli skutkiem parcelacji obszar gruntów, przyjęty za podstawę przy rozdziale prawa odpędu dla danej gorzelnia, ulegnie większemu aniżeli o 25% umniejszeniu gruntów ornych, prawo odpędu automatycznie się zmniejsza w ten sposób, że za każde pełne 10% umniejszenia gruntów ornych umniejszy się prawo odpędu o 5%. Postanowienie to nie stosuje się do tych majątków, gdzie ilość ziemi ornej po parcelacji wystarcza do wysokości przydzielonego odpędu.

Art. 57. Jeżeli przy oznaczaniu ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu obniży go w stosunku do poprzedniego trzeciecia, obniżenie przeprowadzić należy według następujących zasad:

Przedewszystkiem pozostawi się dla każdej gorzelnia 300 hl. nienaruszalnego odpędu, a ilość odpędu, przewyższającą 300 hl., umniejszy się proporcjonalnie w tym stosunku, w jakim będzie zachodziła potrzeba umniejszenia.

Art. 58. Ogólną ilość, jaką w danej kampanji odebrać winna Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na pokrycie zapotrzebowania krajowego, określili Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej; z ilości tej przypadnie 99% gorzelniom rolniczym i 5% gorzelniom przemysłowym.

Ilość powyższą rozdzieli Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na poszczególne gorzelnie w sposób następujący:

- 1) przydzieli do odbioru z każdej gorzelnia 150 hl;

2) pozostała ilość zapotrzebowania monopolowego rozdzieli na poszczególne gorzelnie w stosunku do prawa odpędu tychże gorzelnie po potrąceniu 150 hl.

Jeżeli Dyrekcja Państwowego Monopoliu Spirytusowego będzie potrzebowała dodatkowych ilości spirytusu w czasie kampanji, rozpisuje dodatkowy kontyngent zakupu.

III. Fabryki wódek gatunkowych.

Art. 59. Fabryki wódek gatunkowych podlegają kontroli skarbowej. Nowych fabryk nie wolno otwierać bez zezwolenia Ministra Skarbu.

Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winny odpowiadać urządzenia fabryk, oraz wyda przepisy, aby każda fabryka odpowiadała wymaganiom technicznym, higienicznym, bezpieczeństwa pracy, wymogom należytej kontroli skarbowej, oraz ustali sposoby przeprowadzenia weryfikacji fabryki i urządzeń.

Art. 60. Wszelkiego rodzaju wódki, przeznaczone do obrotu handlowego lub wyszynku, muszą zawierać ten procent alkoholu, jaki jest uwidoczony na naczyniu, w którym się mieszczą. Procent czystego spirytusu oznacza się na naczyniach i w fakturach.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej granicę dopuszczalnych wahań, tak co do procentu, jak i zawartości płynu w butelkach.

Art. 61. Na każdym naczyniu, zawierającym spirytus lub wódkę, puszczone w obrót handlowy, winny być pozbawione podane: firma fabrykanta, siedziba jej, miejsce fabrykacji i dopisek, czy wyrób jest pochodzenia krajowego lub zagranicznego. Opakowania, mogące kupującego wprowadzić w błąd co do pochodzenia wyrobu, są zakazane.

Art. 62. Minister Skarbu wyda przepisy, zakazujące używania do fabrykacji wódek gatunkowych domieszek, szkodliwych dla zdrowia.

Art. 63. Nazwy wódek gatunkowych lub nalewek muszą odpowiadać tym składnikom owocowym lub roślinnym, które zostały do wyrobu danej wódki lub nalewki użyte.

Art. 64. Używanie dla wódek niemonopolowych nazw, znaków lub jakichkolwiek określeń, mogących u kupującego wzbudzić mniemanie, że są wyrabiane przez Państwowy Monopol Spirytusowy, jest wzbronione.

Art. 65. Spirytus i wyroby z niego, nieodpowiadające przepisom art. 60, 61, 62, 63 i 64, podlegają konfiskacie.

IV. Wyroby spirytusu, nie przeznaczone do picia.

Art. 66. Spirytus i odpadki z niego, przeznaczone na potrzeby techniczne lub na wyroby, nie nadające się do spożycia jako napój, muszą być do-

prowadzone do stanu, wykluczającego ich użycie jako napoju.

Art. 67. Zakłady, w których odbywa się skażenie spirytusu, lub używanie skażonego spirytusu, podlegają kontroli skarbowej.

Art. 68. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej w drodze rozporządzenia wykonawczego:

- 1) sposoby techniczne i metody skażania spirytusu;
- 2) wymagania, którym odpowiadać winny spirytus, uboczne produkty i odpadki rektyfikacji, zwolnione przez władze skarbowe do skażania, tudzież środki, używane do skażania;
- 3) przepisy o obrocie spirytusu skażonego, tudzież o kontroli;
- 4) przepisy, regulujące użycie spirytusu metyloвого.

Art. 69. Przepisy o nadzorze i technicznym urządzeniu gorzelnie stosują się również i do drożdżowni z następującymi uzupełnieniami:

- a) fermentacja nie powinna trwać dłużej jak dwie doby w fabrykach drożdżowo-gorzelnicznych, oraz nie dłużej jak 1 dobę w drożdżowniach, nie pędzących spirytusu;
- b) pojemność kadzi fermentacyjnych może wynosić do $3\frac{1}{2}$ hl. na centnar metryczny, używanych do zacieru płodów;
- c) najmniejszy rozmiar produkcji w drożdżowniach gorzelnicznych określa się na 800 kg., w drożdżowniach zaś, nie pędzących spirytusu — 150 kg. płodów zacierowych na dobę przy obowiązkowej rocznej liczbie 300 dni zacierowych;
- d) dla nowopowstałej w ciągu roku drożdżowni liczbę obowiązkowych dni zacierowych oblicza się w stosunku 25 dni miesięcznie.

W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisu artykułu niniejszego.

Art. 70. Jeżeli przy obrachunku rocznym okaże się, że ruch drożdżowni trwał krócej niż to przepisano w art. 69, dalsza produkcja na kampanję następną może nastąpić jedynie na mocy specjalnego pozwolenia Ministra Skarbu.

Art. 71. Dodawanie do drożdży mączki (skrobi) przed ich kształtowaniem jest dozwolone, lecz w ilości nie przewyższającej 10% wagi. Do drożdży zbożowych nie wolno dodawać drożdży piwnych.

Art. 72. Drożdże prasowane, wyrobione w krajowych fabrykach, podlegają podatkowi spożywcemu w wysokości 1 zł., a sprowadzone z zagranicy w wysokości 1 zł. 30 gr. za 1 kg. wagi. Podatek pobiera się przez oklejanie cegiełek drożdżowych opaskami podatkowymi, których formę, wymiary, kolor, sposób naklejania i koszty oznaczy Minister Skarbu. Drożdży, nieoklejonych opaskami podatkowymi, nie wolno z fabryk drożdżowych wypuszczać do wolnego obrotu. Podatek od drożdży importowanych płatny jest w chwili oprawy celnej.

Od podatku uwalnia się drożdże wywożone zagranicę na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu określi również przepisy: co do prowadzenia ksiąg i rachunkowości w drożdżowniach, uruchomienia fabryk oraz okresu obrachunkowego (kampanje), tudzież normę dozwolonych ubytków drożdży w czasie fabrykacji.

Art. 73. Kwas octowy, wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego, podlega podatkom spożywczemu w wysokości 40 groszy za 1 kg. kwasu bezwodnego. Podatek spożywczy płatny jest od kwasu octowego krajowego w chwili wywozu z wytwórni, a od importowego kwasu w chwili jego odprawy celnej.

Kwas octowy, wywieziony zagranicę, tudzież do celów technicznych, zwalnia się od podatku na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu. Minister Skarbu określi również przepisy co do prowadzenia ksiąg rachunkowości w wytwórniach kwasu octowego, co do uruchomienia wytwórni oraz określi okres obrachunkowy (kampanje).

Art. 74. Za podatek od drożdży prasowanych i kwasu octowego odpowiada producent, względnie importer. Władze i urzędy skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tego podatku, oznaczy Minister Skarbu, który określi warunki produkcji drożdży i kwasu octowego.

V. Sprzedaż trunków.

Art. 75. Sprzedaż napojów spirytusowych może być hurtowa i detaliczna (częstkowa), dokonywana tak sklepom detalicznym i wyszynkom, jak i bezpośrednio konsumentom.

Za sprzedaż hurtową uważa się sprzedaż ilości nie mniejszej niż 15 litrów objętościowych jednorazowo, za sprzedaż zaś detaliczną—sprzedaż w ilości poniżej 15 litrów tych napojów.

Sprzedaż hurtową własnych wyrobów wykonywać mogą wytwórnie w swych składach fabrycznych. Na inne sklepy hurtowe potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu i opłacenie odnośnego patentu.

Art. 76. Miejsca sprzedaży detalicznej dzielą się stosownie do uprawnień posiadanych na:

- 1) handle bez wyszynku;
- 2) na handle z wyszynkiem.

Do pierwszych zalicza się: a) handle win i wódek, b) handle win i wyrobów kolonialnych ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych, c) handle piwa.

Do miejsca z prawem wyszynków zalicza się: a) jadłodajnie wszelkiego rodzaju, b) bufety, c) winiarnie, d) piwiarnie.

Art. 77. Oprócz miejsc, wymienionych w art. 75 i 76, sprzedaż napojów spirytusowych jest wzbroniona.

W zakładach handlowych, nie posiadających uprawnień do sprzedaży napojów alkoholowych, nie wolno ich ani przechowywać, ani spożywać.

Art. 78. Od miejsc wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu octu, drożdży prasowanych, oraz od miejsc sprzedaży napojów spirytusowych opłaca się specjalną opłatę patentową według dołączonej taryfy. Opłacie tej nie podlegają rządowe zakłady monopolowe, składy fabryczne przy wytwórniach (magazyny fabryczne), tudzież składy, służące wyłącznie do przechowywania spirytusu i wyrobów spirytusowych w czasie dostaw z zagranicy lub też do wywozu zagranicę.

Zasadnicze opłaty patentowe od zakładów wyrobu i przerobu spirytusu oraz od wyrobu octu i drożdży prasowanych uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego zgóry za cały rok obrachunkowy, a od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych zgóry za cały rok kalendarzowy. Od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych, otwartych dopiero w drugiej połowie roku kalendarzowego, uiszcza przedsiębiorca zakładu w danym roku połowę opłaty patentowej.

Dodatkowe opłaty patentowe za wyrób, względnie przerób spirytusu w zakładach, wyszczególnionych w załączniku A pod poz. 1, 3, 4, 5, uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego przed wyrobem, względnie przerobem następnych ilości spirytusu poza ilością, objętą patentem zasadniczym.

Bez wykupienia patentów ani wyrób i przerób spirytusu, ani sprzedaż napojów spirytusowych nie jest dozwolona. Do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Zawodowe przedsiębiorstwa, trudniące się ekspedycją, przewozem napojów spirytusowych, z wyjątkiem przedsiębiorstw kolejowych i żeglugi, winny posiadać uprawnienie na tę czynność od władz skarbowych na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 79. Zezwolenie na sprzedaż detaliczną i hurtową napojów alkoholowych wydaje Minister Skarbu na ściśle oznaczone miejsce sprzedaży na czas nieograniczony, lecz z prawem odwołania zezwolenia bez żadnego odszkodowania. Odwołanie zezwolenia powinno być zakomunikowane przedsiębiorcy co najmniej na 6 miesięcy przed terminem, wyznaczonym do zamknięcia zakładu. Terminu ulgowego na likwidację nie przyznaje się w razie zamknięcia zakładu za nadużycia.

Art. 80. Napoje spirytusowe wolno sprzedawać tylko w tym stanie, w jakim wyszły z fabryki.

Art. 81. Nie mogą utrzymywać zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, ani prowadzić ich jako zastępcy (art. 82):

- 1) osoby, skazane sądownie za przestępstwa, z chęci zysku pochodzące, na karę pozbawienia wolności ponad 3 miesiące,
- 2) osoby, skazane za defraudację podatkową.

Art. 82. Jeżeli przedsiębiorca nie prowadzi sprzedaży napojów alkoholowych osobiście, to powinien mieć odpowiedzialnego zastępcę, zatwierdzonego przez władzę koncesyjną.

Art. 83. Każdy zakład ze sprzedażą napojów alkoholowych winien mieć godło z oznaczeniem firmy, nazwiska właściciela i rodzaju uprawnionego handlu, odpowiednio do posiadanych uprawnień.

Art. 84. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda przepisy o urządzeniu zakładów sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych i stosowaniu w tych zakładach wymogów zdrowotności i porządku.

CZEŚĆ TRZECIA.

Nadzór skarbowy.

Art. 85. Nadzorowi skarbowemu podlegają zakłady, które:

- 1) wyrabiają maszyny, przyrządy lub naczynia, służące do pędzenia spirytusu;
- 2) spirytus lub przetwory z niego wyrabiają, magazynują, sprzedają i transportują;
- 3) wyrabiają drożdże w drodze fermentacji alkoholu lub inne artykuły bez równoczesnej produkcji spirytusu;
- 4) bez używania spirytusu wyrabiają, przerabiają lub sprzedają takie artykuły, z których bez fermentacji otrzymać można spirytus;
- 5) wyrabiają drożdże prasowane;
- 6) wyrabiają ocet ze spirytusu.

Pozatem obowiązane są poddać się nadzorowi skarbowemu te zakłady, które otrzymują do dalszego przerobu spirytus nieskażony lub częściowo skażony po cenach niższych od ustanowionych dla spirytusu do picia.

Wymienione pod pozycją 1 do 6 zakłady winny posiadać przed uruchomieniem przedsiębiorstwa zezwolenie władz skarbowych (patenty) na prowadzenie zakładu.

Art. 86. Posiadacz przyrządów destylacyjnych i skraplaczy obowiązany jest zgłosić te przyrządy właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy, przyrządy zaś nowonabyte nabywca zgłasza temu samemu organowi w ciągu 48 godzin po nabyciu; organa kontroli skarbowej wydają poświadczenie zgłoszenia.

Również każdy, kto przyrządy destylacyjne i skraplacze wyrabia, obowiązany jest znajdujący się w jego rozporządzeniu zapas tych przyrządów zgłosić właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy; dla zgłoszenia nowowytworzonych przyrządów obowiązuje termin 48-godzinny; organa kontroli skarbowej wydają potwierdzenie zgłoszenia.

Na każdym nowym przyrządzie destylacyjnym i skraplaczu winno być w sposób widoczny umieszczone nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który przyrząd ten wyrobił. Przepis ten nie dotyczy przyrządów, będących w użyciu w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

Posiadacze tych przyrządów winni przed pozbyciem ich całości lub części przedłożyć dokładny opis

przyrządu lub też jego części właściwemu organowi kontroli skarbowej i oznajmić imię i nazwisko, i miejsce zamieszkania odbiorcy tegoż przyrządu, a pozbycie może nastąpić dopiero po otrzymaniu potwierdzenia, że temu obowiązkowi zadosyćczynili.

Kontrola nabycia takich przyrządów sprowadzanych z zagranicy unormowana będzie w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Od obowiązków wnoszenia oznajmienia uwolnieni są aptekarze, jednak tylko co do tych przyrządów destylacyjnych, względnie chłodniczych, które nie mają więcej niż 1 litr pojemności, albo zrobione są nie z metalu, lecz z innego materiału.

Art. 87. Wyrób, zalecanie sprzedaży i nabywanie pod jakąkolwiek nazwą przyrządów lub urządzeń, które służyć mogą do pędzenia spirytusu w małych ilościach (domowych, tajnych gorzelnii) tudzież udzielanie wskazówek o wyrobie takich przyrządów i urządzeń lub o sposobie pędzenia w nich spirytusu — są wzbronione.

Art. 88. Zakłady, których właściciele lub pełnomocnicy ukarani zostali za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy, lub w których zatrudnia się pracowników, karanych za takie przestępstwa, mogą być poddane specjalnej kontroli (stałemu nadzorowi) na koszt właścicieli. Władza skarbowa może zażądać usunięcia takiego pracownika, który popełnił przestępstwa, powyżej określone.

Art. 89. Zakłady, które wedle zarządzenia władzy podlegają nadzorowi, obowiązane są do bezpłatnego dostarczenia na żądanie odpowiednio położonego, urządzonego, oświetlonego i ogrzewanego pomieszczenia dla funkcjonariusza skarbowego.

Postanowienia przejściowe.

Art. 90. Zapasy spirytusu, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach wódek i rozlewniach spirytusu, czy to w postaci czystej, czy w półfabrykach, lub gotowych wyrobach, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu.

Minister Skarbu określi wysokość dodatkowych opłat na podstawie cen, jakie obowiązywać będą w myśl postanowień niniejszej ustawy.

Art. 91. Dodatkowemu opodatkowaniu wedle norm określonych w art. 90 podlegają również i te zapasy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą we wszystkich przedsiębiorstwach sprzedaży takich wyrobów (hurtowniach, detalicznych sprzedażach, restauracjach i t. d.), dalej zapasy spirytusu i wódek u osób prywatnych, o ile wynoszą więcej niż 5 litrów 100-procentowego spirytusu, wreszcie przesyłki spirytusu i wódek, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 92. Zapasy opodatkowanych drożdży, jakie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach drożdży lub u handlarzy — u tych ostatnich w ilości, przekraczającej

1 kg., tudzież zapasy opodatkowanego kwasu octowego, jakie w dniu powyższym znajdować się będą bądź w opodatkowanych magazynach wytwórni, bądź u handlarzy, u tych ostatnich w ilości ponad 5 kg., podlegają dodatkowemu opodatkowaniu—a to drożdże w wysokości 40 groszy za kilogram wagi, a kwas octowy w wysokości 10 groszy za kilogram kwasu bezwodnego.

Dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym podlegają również przesyłki drożdży prasowanych i kwasu octowego, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy — i w tym dniu lub po tym terminie podjęte zostały przez odbiorcę.

Art. 93. Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione w art. 90, 91 i 92 niniejszej ustawy, obowiązane są zgłosić w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie niniejszej ustawy na piśmie w dwóch egzemplarzach cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych, drożdży, oraz kwasu octowego, jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a to w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów skarbowych, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborach austriackim i pruskim w równorzędnych urzędach skarbowych. Odbiorcy posyłek, wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a odebranych po tym terminie, są obowiązani zgłosić je w ciągu trzech dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości spirytusu, względnie wyrobów wódczanych, drożdży, tudzież miejscowości i miejsca przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego zgłoszenia oraz potwierdzi na obu egzemplarzach dzień zgłoszenia.

Art. 94. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek spożywczy ma być wpłacony w ciągu 14 dni po otrzymaniu sprawdzonego egzemplarza zgłoszenia bezpośrednio do właściwej Kasy Skarbowej, lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek tejże Kasy Skarbowej.

Ściągnięcie dodatkowego podatku, niezaplaconego w pierwszym terminie, nastąpi w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków pośrednich, i to wraz z kosztami egzekucyjnymi, przewidzianymi w art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189), oraz z procentami zwłoki po 2% miesięcznie.

Minister Skarbu władny jest płatność dodatkowego podatku rozłożyć na raty.

Art. 95. Osoby, winne zaniedbania zgłoszenia, przepisanego w art. 93, lub zgłoszenia ilości spirytusu, wyrobów wódczanych, drożdży i kwasu octowego, zmniejszonej więcej niż o 5% ilości, stwierdzonej urzędownie, ulegną karze pieniężnej w wysokości 10—20-krotnej ilości umniejszonego lub na umniejszenie narażonego dodatkowego podatku.

Niezależnie od tego można orzec konfiskatę niezgłoszonych do dodatkowego opodatkowania zapasów.

Art. 96. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowienia części II i III ustawy wchodzi w życie w ciągu 30 dni po ogłoszeniu, a część I w dniu 1 stycznia 1925 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące ustawy i rozporządzenia, wydane w sprawach, unormowanych niniejszą ustawą.

Do czasu jednak wejścia w życie ogólnej ustawy karnej skarbowej należy stosować odpowiednio dotąd obowiązujące przepisy karne, tak materialne, jak i formalne.

W przypadkach wymierzania kary w wysokości uszczuplonego podatku lub jego wielokrotności bierze się za podstawę wymiaru najwyższą cenę sprzedażną spirytusu według art. 22 p. 2.

Przepisy, dotyczące fabryk wódek gatunkowych, stosować należy do czasu wprowadzenia pełnego monopolu także do fabryk wódek czystych, o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 97. Minister Skarbu określi sposób wprowadzenia państwowego monopolu spirytusowego.

Z pozostałego całego zapasu spirytusu w kraju Dykcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zakupi tak z produkcji rolniczej, jak i przemysłowej, w stosunku, odpowiadającym kontyngentowi odpędu gorzelnii rolniczych i przemysłowych, do 31 października do 150 tys. hektolitrow po średniej cenie kosztów produkcji kampanji 1923/24, ustalonej dla województw warszawskiego, poznańskiego i lwowskiego w myśl art. 21 i 22 niniejszej ustawy. Zapłata za ten spirytus nastąpi najpóźniej w ciągu miesiąca po odstawie.

Resztę zapasu spirytusu z kampanji 1923/24 r. zwalnia się na wywóz zagranicę. Z ilości tej Dykcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zwolnić może do obrotu wewnętrznego fabrykantom wódek ilość spirytusu potrzebne do miesięcznej produkcji wódek, obliczonej według przeciętnej wytwórczości w ostatnich trzech miesiącach 1924 r., za uiszczeniem opłat dodatkowych, określonych przez Ministra Skarbu na podstawie art. 90 ustawy o monopolu spirytusowym.

Spirytus odpędzony w miesiącach wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1924 r. podpada pod postanowienia art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 98. Z dniem 1 stycznia 1925 r. rozlewnie czystych wódek, oraz fabryki wódek gatunkowych mogą zakupywać spirytus wyłącznie od Dykcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu oznaczy województwa, w których kolejno wprowadzany będzie pełny monopol spirytusowy. W województwach tych od tego terminu zakazany będzie wyrób wódek czystych przez prywatne rozlewnie i fabryki wódek.

Art. 99. 1) Zapotrzebowanie Dykcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, ustalone według art. 5 ustawy o monopolu spirytusowym na rok kalendarzowy 1926 przenosi się na okres kampanji 1925/1926.

W ciągu miesiąca sierpnia 1925 r. Dykcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadomi

każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu kampanji 1925/1926 t. j. w okresie od 1 września 1925 r. do 31 sierpnia 1926 r. i poda przypuszczalne terminy odbioru.

2) Podstawowa cena monopolowa, ustalona rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 141) stosuje się do ilości spirytusu, stanowiących wyznaczony dla Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego kontyngent zakupu na okres od 1 września 1924 r. do 31 sierpnia 1925 r. włącznie.

Dla gorzelni, które wyprodukowały i na własną prośbę za zezwoleniem Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego lub na dyspozycję tejże odstawiły przed 1 września 1925 r. ilości spirytusu, przekraczające kontyngent zakupu, wyznaczony do odstawy w kampanji 1924/1925 r., lecz w granicach kontyngentu zakupu, wyznaczonego na cały okres od 1 września 1924 r. do 31 grudnia 1925 r., przyjmie Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego odstawione ilości jako kontyngent zakupu na kampanję 1924/1925 r.

3) Gorzelnie rolnicze, które dla jakichkolwiek przyczyn nie odstawiły Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego części kontyngentu zakupu, wyznaczonego im na okres do dnia 1 września 1925 r., zostają zwolnione od odstawy brakującej części bez skutków, przewidzianych w art. 53 ustawy o monopolu spirytusowym, jednakowoż zwolnienie to nie ma wpływu na cenę nabycia spirytusu, określoną przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego na zasadzie p. 4 niniejszego artykułu.

4) Skala dodatków względnie potrąceń art. 11 ustawy o monopolu spirytusowym stosuje się zależnie od wysokości kontyngentu zakupu, ustalonego przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego w myśl zasad niniejszego artykułu, począwszy od kampanji 1924/1925 r.

Ewentualne dopłaty uskuteczniąć będzie Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego w miarę odbioru z poszczególnych gorzelń rolniczych ostatnich transportów spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu danej gorzelni.

Art. 100. Wszelkie władze państwowe, tudzież urzędy kolejowe, pocztowe i władze samorządowe obowiązane są współdziałać z władzami skarbowymi oraz z organami Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego w skutecznym wykonywaniu monopolu spirytusowego i zawiadamiać je o spostrzeżonych wykroczeniach przeciw ustawie o monopolu spirytusowym.

Art. 101. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 78 i 85.

Oplaty patentowe.

A. Oplaty od patentów za wyrób i przerób:

1. Od gorzelń i fabryk drożdżowo-gorzelnicznych:

- a) opłata zasadnicza za wypęd pierwszych 100.000 litrów spirytusu 100% 100 zł.
- b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litrów spirytusu 100% 10 zł.
- 2. Od wytwórni drożdży prasowanych bez pędzenia spirytusu — opłata stała 15 zł.
- 3. Od rektyfikacji spirytusu:
 - a) opłata zasadnicza za pierwsze 100.000 litrów spirytusu surowego, przyjętego do magazynu dla oczyszczenia 520 zł.
 - b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litrów spirytusu surowego 52 zł.
- 4. Od przerobu spirytusu w octowniach, poliurniach, lakierniach, fabrykach chemicznych, perfumeryjnych, zakładach denaturacyjnych:
 - a) opłata zasadnicza od przerobu pierwszych 10.000 litrów spirytusu 10 zł.
 - b) opłata dodatkowa przy przerobie dalszych następnych 10.000 litrów spirytusu 10 zł.
- 5. Od fabryk wódek:
 - a) opłata zasadnicza 7.500 zł.
 - b) opłata dodatkowa za każde 1000 litrów przerobionego 100% spirytusu ponad 60.000 litrów 150 zł.

B. Oplaty od zakładów sprzedaży trunków.

1. Od zakładów restauracyjnych z uprawnieniem do sprzedaży wszelkich napojów wysokokowych w naczyniach zamkniętych i na kieliszki:

	w miejscowościach		
	I kl.	II kl.	III kl.
	złoty ch		

I rzędu	900	600	300
II rzędu	400	200	100

2. Od zakładów uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków w naczyniach zamkniętych:

a) detalicznie	200	100	50
b) hurtowo i hurtowo-fabryczn.	450	400	350

3. Od bufetów ze sprzedażą wszelkich trunków:

a) przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p.	100	75	50
b) w bufetach na balach i zabawach publicznych, nie wyłączając dobroczynnych, na dobę	10	7	5

4. Od karczem i domów zajezdnych, uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków

	200	100	50
--	-----	-----	----

5. Od zakładów, trudniących się zawodowo ekspedycją trunków

	400	400	400
--	-----	-----	-----